

CÍSAŘOVNA ALŽBĚTA.

Román od Viléma Boroše.

“To ještě scházelo!” zablýskel si pobouřeně. “Ha! Má dcera se mně protiví? Nechce jít, hraje si na schovávanou! Hm! Má jít do Vídně a přivést si ji sem sám? Hrom a peklo, to mně ještě scházelo!”

“Komtesse se nechce do Paříže?” ptal se Bratřisch.

Hajoš zubil a v takové chvíli nebyl ani člověka podoben. Pohlédl na Bratřische, přistoupil k němu, docela blízko, a obořil se zhurta na něho: “Co je ti po tom? Přijde-li či nepřijde-li, co je ti po tom! S Pánembohem! Až bude schůze, pozvu tě, a o jiných záležitostech nemáme si co povídati.”

Bratřisch se zapálil po uši a šel, jakoby ho honili.

Malý sluha byl již venku. Sotva spatřil, že se pán jeho zlobí, vytřítil se tiše ven.

Když Hajoš opět osamotněl, klesl hněvivě na divan a mrzutě se zamyslel. “Co teď?” uvažoval v duchu. “Mám ji hledati? Schovala se, utekla se k dědkovi známému. Či snad si sáhla na život? Raději volala smrt, nežli mne? Ani to není nemožné! Mám jí psáti? Ale kam? Mám láti na Voršilký? Či mám svěditi své bolesti vídeňské policii? Hoj, jak mne to děveče vzrušilo! Přece jen mně nezbyvá nic jiného, než abych vrátil se do Vídně a dal hledati svou dceru...”

Hraběti hlava hofela. Žily mu na čele naběhly, tvář jeho stále vážněla. “Ano, půjdu!” rozhodl se náhle. “Zítra vyjedu.”

Opět ozvalo se zaťukání. Přišel Ivan Ostrov. “Loď jest koupena! A je nádherná! Miss právě mne zpravila o zdaru koupě. Již máme tedy loď!” volal hrabě radostně. “Miss a my všichni přejeme si zítra odjeti do Doweru, kde loď jest zakotvena. Musíte se na ni také podívat, vy jste odborník, cestovalec jste mnoho, jste muž zkušený a světa znalý!”

Hrabě Hajoš unaveně se opíral o lenoch pohovky. “Nu, to ještě scházelo!” bručel si do vousů. — “Co teď učiníte dříve? Splnění povinností s výpravou spojených anebo pátrání po děčce? Počkám do zítřka, zatím snad přijde z Vídně dobrá zpráva.”

A obrátiv se k Ostrovovi, pravil: “Ano, milý hrabě. Půjdem do Doweru a prohlédneme si loď, určenou k naší výpravě do Klondyky!...”

KAPITOLA 19.

Ruka osudu.

Nazetřetí nepřišla z Vídně žádná zpráva. Hajoš se zlobil, byl znepokojen; obával se o svou dceru, ačkoli dříve o ni ani nedbal.

Soudruhové doléhali na něho, aby jel s nimi do Doweru podívat se na loď. Hajoš jim slíbil, že půjde hned, ale za hodinu mluvil již opět jinak.

K návrhu hraběte Ostrova byl odložen odjezd do Doweru na třetí den. “Zatím dojde z Vídně nějaká zpráva o zmizelé komtesse Adele,” pravil Ostrov. — “Hrabě Hajoš pak se upokojí a bude se moci s úplným klidem vypraviti do Doweru.”

Návrh tento byl přijat a hrabě Hajoš telegrafoval několika vídeňským přátelům, aby něčeho se dozvěděli; do dlouhé cesty přece jen se mu nechtělo — různé práce ho ještě zdržovaly. Přátel však neodpověděli mu na nic, čím by se upokojil. “U nás není! Není!” zvolaly všechny zprávy stejné. Komtesse Adela Hajošova nebyla nikde, nikde jí nemohli nalésti, až jí hledá i tajná policie.

Třetího dne z rána přinesl listonoš doporučený dopis z Vídně. Bylo to prosté malé psaníčko, bez znaku, s adresou napsanou pěkným, pravidelným písmem.

Hrabě Hajoš poznal rukopis své dcery. S velikou radostí sáhl po listě a nedočkavě ho rozzevřel. List byl skutečně od Adele.

Hrabě však se přilíhl z obsahu jeho neradoval.

Psal ono značo takto:

Drahý otče!

Po zralé úvaze odcházím z kláštera Voršitek, aniž bych slovem se jim zmínila o svém odchodu. Představená mně na základě Vaší zprávy písemně nařídila, abych se ihned uchystala na cestu do Paříže k Vám. Já jsem však nechtěla rozkazu tohoto poslechnouti a raději jsem utekla. V Paříži nemám zhola nic na práci! Láska Vaše, otče, neuspokojí mou duši, protože je to láska jenom líčená a ne pravá. A také hrob své drabé matky nemohu opustiti. Beztoho mne nikdo kromě ní nemiloval. Zůstanu s ní a budu se nad její rakví modliti. Nepátrejte, kde jsem. Žiji u dobrých lidí, netoužím po lesku a nádhele, volím raději chudobu, nežli onen pustý, panský život, který by mne čekal u Vás, milý otče. Můj roční důchod vypláťte každého roku sirotčím pokladně vídeňské. Litujete-li toho však anebo domníváte-li se, že si toho nezasloužím, pak neplaťte ničeho; nebožka matka moje naučila mne pracovati a já se života nebojím. Jenom o jedno Vás prosím a prosím Vás za to velice: nebledějte mne, nedejte po mně pátrati, neboť bych raději život obětovala, nežli abych se vrátila do Vašeho domu. To jest jediné přání Vaší dcery Adely.

Hrabě Hajoš chvíli se díval ztrnule na dopis své dcery. Pak uložil ho zvolna, bezděky do zaskuvky. “Spletli jí hlavu,” bručel si do vousů. — “Nenávidím mne, bojí a hrozí se mně! Ze by jí byla matka tomu naučila? Tomu nevěřím. Ale buďte, nechtě se její přání splní. Nedám po ní pátrati, nedám ji hledati celý měsíc. A pak uvidíme, zdali za měsíc bude se ještě mé vůli protiviti. Je to pouze dětský rozmar. Ale nechtě pozná, že k svému otci nesmí býti rozmarnou!”

Hrabě Hajoš zazvonil. Sluhovi, který stál na prahu, nařídil, by svolal všechny členy klondického expedice, aby se s nimi mohl dohodnouti o cestě do Doweru.

Chování Adelino se mu nelíbilo, ale hrabě byl mnohem cyničtějším, nežli aby se ho bolestně dotknula lhovost jeho důvěry.

Několik dní po té seděl hrabě Hajoš se svými soudruhy ve vlyku. Jel do dowerského přístavu. Ubíral se s nimi také Bratřisch, který se nemohl ani dočkati, až bude na Aljašce a bude moci pokračovati ona zaslíbená zlatá pokladna.

Loď, již koupili prostřednictvím anglické miss, líbila se všem členům anglické výpravy. Prohlíželi si ji podrobně.

Společnost, potěšená výhodnou koupí, uspořádala na radost na palubě velkou hostinu. K hostině byl pozván též kapitán a loďní personál, jakož se slušelo. Uspořádání hostiny svěděno bylo Bratřischovi, který s velikou horlivostí sestavoval jídelní lístek. V dowerském přístavu našla se také kapela hudebníkův i slibovala tedy hostina dvojnásobný počitek.

Anglická miss byla nadšená, vnitřní zařízení loďní se jí nesměrně zamlouvalo. A veselí bylo také

Dupuy, Ostrov, ba i sám hrabě Hajoš, jenž od té doby, kdy Paříž opustili, o děci své se nezaujímal. Hostina veselé plynula. Společnost z různých živlů sehnaná byla trápena stejnou touhou po zlatě. Přátelili se, objímali a v nadšených a jednohlasných řečích slibovali, že budou nadšenými a horlivými členy nadějných výprav.

Hajoš připíjil každému zvláště. Poblízel je k vytrvání a přátelství.

Anglická miss padla Hajošovi na prsa a se slzami v očích ho prosila, aby vedl energickou rukou společnost, jež chce nejen zbohatnouti, ale i učiniti služby světu vědeckému.

Večer byly na loďi praporečky vyzdobené rozžaty také pestré lampiony. V celém přístavu bylo známo, že na loďi, nazvané ‘Klondyke’, koná se velkolepá a skvostná hostina. (Ono jméno dáno bylo loďi toho dne.) Na břehu v přístavě i na ulicích k moři vedoucích kupily se houfy lidí a dívaly se na ozdobenou loď a poslouchaly veselé zvuky hudby, jež větrák s loďi na břeh přinášel.

Pojednou padla do přístavu mocná a oslňující zář. V přístavu objevila se jachta, s jejíhož předního stěžně vrbal elektrický reflektor paprsky na vlny mořské a na loď v přístavu zakotvené.

Celý přístav byl jakoby v denním jasnu. Kde kdo pohlížel zděšeně na jachtu do přístavu spěchající, na něž již z daleka bylo viděti, že majitel její musí býti bohatým.

Hajoš a kapitán ‘Klondyke’ vystoupili na velitelský můstek a dívali se odtud na loď.

“Znáte ji?” tážal se Hajoš kapitána.

“Vidím ji poprvé ve svém životě. Ale musím doznati, že je to skvostná stavba. Elektrický reflektor pak jest z brusu nový; na svých cestách světem jsem podobný ještě nikde neviděl.”

“Měli bychom zvěděti, komu náleží. Je-li majitel na ní, pozveme ho i s kapitánem k hostině. Co tomu říkáte?”

“Jachta bude asi náležeti člověku nad míru bohatému. Dle vlajky na stěžni jest z Mexika.”

“Pošlete na ni dva důstojníky a pozveme vlastníka i kapitána té loďi.”

“Počkejme dříve, až přistane. Pak tam půjdu třebas já sám.”

“Výborně.”

Množství námořníků kvapem se sbíhalo, by viděli přibylou jachtu, jež vrhala z reflektoru tak jasné světlo před sebe.

Na ‘Klondyke’ trvala hostina dále. Hajoš seděl vedle anglické dámy a seznamoval ji se svými plány, jež chtěl v nové vlasti uskutečniti.

Mnozí námořníci z mužstva ‘Klondyke’ užili té příležitosti a veslovali k jachtě. Prohlédli si ji ze všech stran a vypytli se s mužstvem a přistávaním loďi zaměstnaného, odkud přijíždí a komu loď patří. Pak se obrátili a spěchali k hodujícím, aby jim oznámili, co viděli.

Jeden loďník stanul před kapitánem. Kapitán seděl bezprostředně vedle Hajoše a tak slyšel i hrabě každé slovo, jež loďník pronesl. “Tot’ skvostná jachta!” pravil námořník. “Boky má pokryté ocelovým pancířem, kajuty v ní jsou jako dvorany, v nichž se plesy pořádají. A jaká nádhera, jaký přepych v zařízení! Všecko se jen leskne!”

“Odkud připlula?”

“Z Mexika.”

“Co přivezla?”

“Nic. Přivezla jen svého majitele a jeho choť.”

“Jak se ta loď nazývá?”

“Lea.”

Hrabě Hajoš prohodil: “Tot’ jméno nad míru známé! Ale nemohu si hned vzpomenouti, odkud je znám.”

“Komu náleží?” tážal se kapitán.

“Hraběti Armandu Levalovi.”

“Co to?... Jak jste to řekl?” zachvěl se Hajoš a vyskočil zaraženě od stolu.

“Mužstvo s ‘Ley’ odpovědělo nám na naše otázky, že jachta patří mexickému plukovníku hraběti Armandu Levalovi,” odpověděl loďník, který nemohl pochopiti, proč se hrabě tolik polekal.

“Toho pána znám!” zvolal hrabě Hajoš a nutil se rychle ke klidu.

Poznal, že se přilíhl zaleknul, že i kapitán skoro tázavě na něho pohlídl — neboť ani on nemohl si domysliti, proč se hrabě tolik polekal majitele mexické jachty. — “Vida, vida!” pokračoval hrabě. “To Pánbůh panu hraběti pěkně pomohl. Nu, at’ jen v míru užívá své drabé loďi. Netoužím po bližším poznání se. Bavme se, pánové! Jachta mne více nezajímá, třebas byla sebe krásnější a velkolepější!” A pokynul hudebníkům. Tito hráli s ještě větším zářem a hlomozem.

Bratřisch naléval. Číše zařinčely a provolávání slávy opět se ozvalo. Připíjeli majitelům Klondyky.

Hajoš na oko byl veselý. Tvářil se, jako by mu bylo nad míru veselo, zatím však se chvěl a byl velice podřeben. Při vhodných příležitostech obejmul Bratřische a zavedl si ho dolů do kajuty. “Tuším něco zlého, kamaráde!” řekl bývalému fiakristovi, který byl vínem již notně rozjařen.

“Co zlého? Ráčil jste mnoho píti? Oh, to nic není! Budeme píti ještě více a to mine.”

“Měj rozum, Bratřisch!”

“Dnes jest svátek, pane hrabě! Dnes rozum nepotřebujeme.”

“Viděl jsi ‘Leu’?”

“Jakž bych neviděl. Vždyť svítí, jakoby slunce chtěla nahraditi.”

“Víš, komu loď ona náleží?”

“Slyšel jsem, že hraběti Armandu Levalovi.”

“Znáš hraběte?”

“Ovšem, že znám. Kdo by neznal z Vídně rodinu Levalovou?”

“Já bych se s hrabětem nerad setkal.”

“Ach, tak!” vzpomatoval se Bratřisch. “Již počínám chápat! Hrabě Leval byl nevládním bratrem komtesy Zuzany Levalové.”

“Ano.”

“Ale co je nám po něm?”

“Mohl by se dozvědět, že jsem zde.”

“A?”

“Mohl by se se mnou opět utkati.”

“K tomu nepřipustíme nikdy. My se již nepamatujeme na nic, co se dříve dělo.”

“Mám temné předtuchy. Domnívám se, že snad přišel do Evropy jenom k vůli mně.”

“Kdo?”

“Kdo jiný, nežli Leval.”

“Aj, aj, přece jen musí býti hrozná věc — to svědomí. Něco bych vám radil, pane hrabě?”

“Nuže?”

“Nařídte našemu kapitánovi, by vyplul s námi do otevřeného moře a zůstał tam do rána.”

“To by šlo ztěžka. Vytáhnouti kotvu a neočekávaně vyplouti ze středu tolikerých loďi v přístavu jest skoro nemožno. Nejmoudřejší bude, odejdeme-li sami. Anebo odjedeme, jako jsme přijeli, dráhou do Paříže.”

“Škoda kaziti veselí! Na loďi všecko jásá a tone v radosti.”

“Já tu nezůstanu. Odjedu půlnocním vlakem. Ani se se soudruhy nerozloučím. Ty mne již nějak omluvíš. Jsi chytrý a zkušený, však toho dokážeš.”

“Kdož ví, proč hrabě Leval sem připlul? Dnes večer nemůže se ještě dověděti, že jste v Doweru.”

“To jest lhovost. Nic nelze s jistotou předvídati. Vyhnu se mu, proč bych s ním znova svátý počítal?”

“Čiňte, jak myslíte, pane hrabě. Já vás rád hostům omluvím.”

“Děkuji vám.”

“Prosím.”

“Ještě něco.”

“Poroučejte.”

“Ráno vyzvívá, kam odpluje ‘Lea’ z přístavu a poštěš mně hned o tom depeši.”

“Ano, a zpravím ihned pana hraběte.”

“Kdyby se Leval náhodou po mně vypyčoval, povzte mu —”

Hrabě Hajoš se na chvíli zamyslel. Byl hrozně rozčilený a nepokojný. Objevení se ‘Ley’ naplnilo ho zlými předtuchami.

“Co mu máme říci?” tážal se Bratřisch.

“Že — jsem jel napřed do Klondyky.”

“Dobrá, povíme mu to.”

“Myslím, že tušíš, proč se hraběti Levalovi vyhýbám?”

“Buďte klidný, pane hrabě, já vás zapru a myslím, že soudruzi mně v tom budou pomáhati.”

Hrabě Hajoš se vrátil k hodovníkům, ale brzy prohlásil, že mu není volno, a lehl si v kajutě, aby se zotavil; když pak nadešel čas k odjezdu vlakem, požádal kapitána, aby ho nenápadně dal dopravit v člunku na břeh, že má ve městě jakési řízení. Kapitán ochotně uposlechl.

KAPITOLA 20.

Osudné setkání.

“Lea” vzbuzovala v dowerském přístavu všeobecnou pozornost. Neuplynula ani hodina a všichni již věděli, že loď má jméno po choti svého majitele, a tato že jest mexickou milionářkou. Milionářka ze zámoků!

A přes to, že bylo již pozdě večer, hrnuli se lidé na pobřeží a loďníci i obyvatelstvo prohlíželi si se stejnou zvědavostí krásnou stavbu loďi.

Hrabě Leval s chotí se nezdržel dlouho na jachtě. Sotva ‘Lea’ přistála, sestoupili z ní a dali se dopravit na dowerské nádraží.

Přirozeně stali se rázem předmětem všeobecné pozornosti. I v takovém přístavním městě, jako je Dower, jsou milionáři nápadní, zejména když také rádi ukazují, že mají miliony. Armand Leval cestoval v občanských hátech. Byl oděn v cestovní šedivý oblek. Lea rovněž měla na sobě jednoduché anglické šaty.

Ubrali se do čekárny, vedouce se pod paží. Na nádraží byli cestující ze všech končin světa a čekali na vlaky, odjíždějící odtud do různých částí Evropy. Náhoda tomu chtěla, že hrabě Leval setkal se v čekárně s několika známými z Mexika. Byl tu také starosta města Mexika. Byl vyslán do Londýna, kdež měl důležité posláni vyříditi. Starosta i ostatní mexičtí pánové uvítali s vřelým úctastvím manžele Levalovy, kteří byli po celém Mexiku velice oblíbeni.

“Kam pak? Kam?” tážal se mexický starosta.

“Jedeme do Paříže,” odpověděl hrabě Leval.

“V obchodních záležitostech, arciže.”

“Nikoli. Cestujeme pouze v rodinných záležitostech, pane starosto.”

... V tom okamžiku vstoupil do čekárny hrabě Hajoš. Pfešel bezpečně sám a usadil se na druhé straně u stolu.

Levalová se zachvěla. “Nebesa, on jest tady!” šeptala rozčileně.

“Kdo?” tážal se Leval a rozhlídl se.

“Hrabě Hajoš.”

“Kde jest?”

“Sedí tam na pravo v koutě, za vedoucem.”

Hrabě Leval ohlédl se v naznačené místo. “Skutečně, jest to on,” pravil a tvář mu zčernala.

“To jest podivná náhoda.”

“Raduji se velice, že přišel mně již do cesty. Nemusíme aspoň do Paříže.”

Pokračoval bud.